

schka
ármán
Diny-
Edith
git, és
h Pál,
Gállik
Ali és
Kemény
git, Sző-
suzsika.

ik szá-
ejtése:

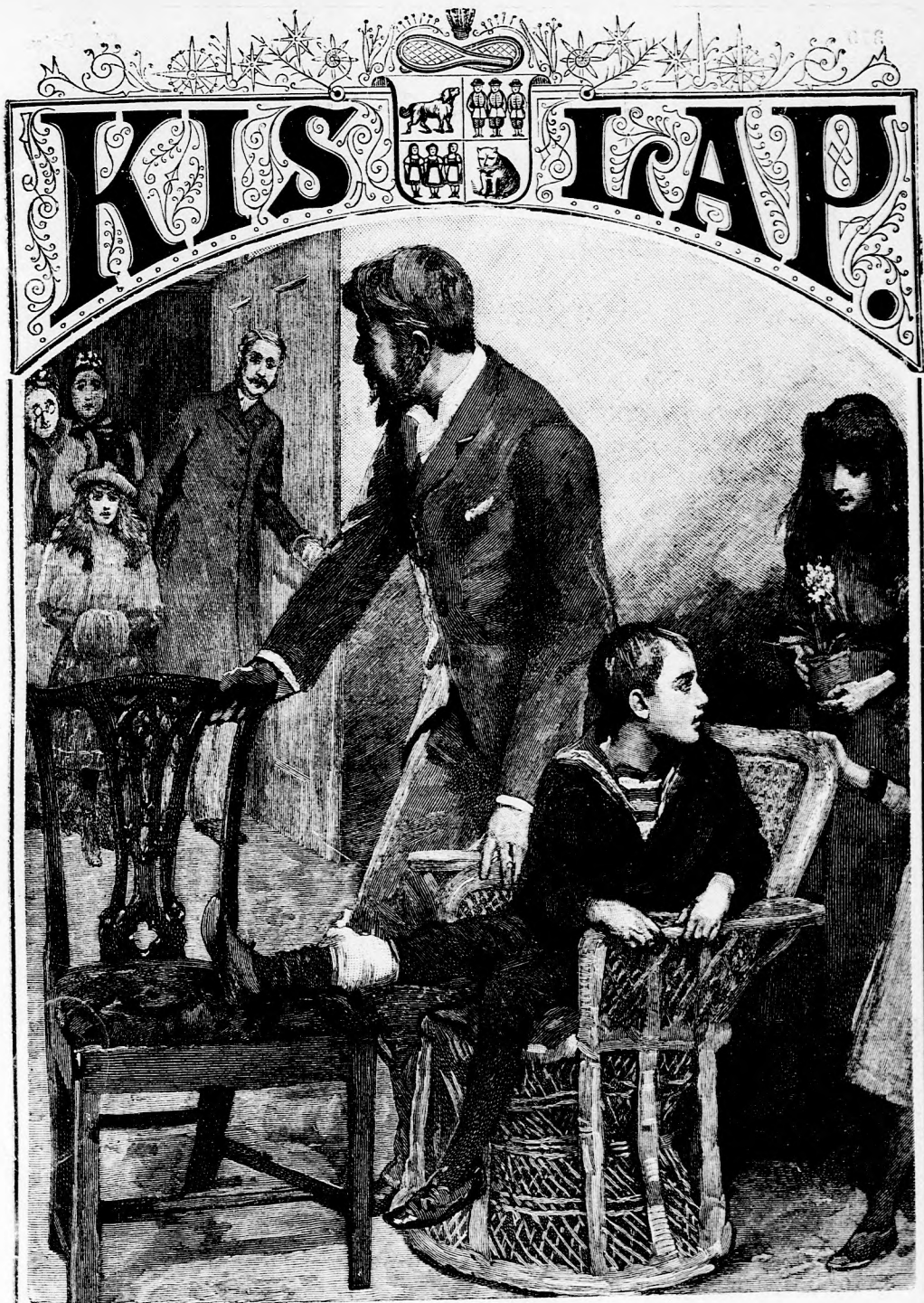
Lánczy
Détsy
Margit és
estvérek,
asovszky
ezenstein
Péter,

és 20-dik
ését még
n, Baum

A.

tanuláson
ilddheted,
dicsérek.
ni érdekes
ny testv.
elent. Ha
: azt nem
er könyv-
tca) igen
er könykö-
— Pat-
ra vagyok
is tetszik
ötte be. —
atásul köz-
Szögyény
»K. L.«
tosan meg-
nak hanyá-
s az ilyen
föltéve ter-
l van még
ő számban.

naeum-épület.
lapesten.

A SZOBA KÖZEPÉN ÜLT IMRIKE. (Lásd a 380. lapon.)

XLIII. kötet, 24. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. december 11-én.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon

Előfizetési felhívás

a

„K I S L A P“

huszonharmadik évi folyamára.

VÉGÉHEZ közeledő esztendővel végére érünk a „*Kis Lap*“ most folyó **negyvenharmadik** kötetének. Megnyitjuk tehát az előfizetést az új évvel meginduló **negyvennegyedik** kötetre, a „*Kis Lap*“-nak immár **23-dik évi** folyamára.

Ha ilyen hosszú, sikerben, elismerésben gazdag mult után *Forgó bácsi* ezuttal nem éri be azzal, hogy egyszerűen rámutasson arra a tekintélyes könyvtárra, melyet a „*Kis Lap*“ eddigi kötetei alkotnak, oka az, hogy ezuttal nem annyira a multa akar utalni, mint inkább a jövőbe belemutatni a szüléssel, tanítókkal, nevelőkkel és magukkal a kis olvasókkal is előre tudatni, mily *fontos* és minden olvasónak bizonyosan **kedves meglepetésül** szolgáló fejlődést hoz ez a jövő a „*Kis Lap*“-nak.

Közel negyedszázada, hogy a „*Kis Lap*“ megmutatta az utat, melyen a magyar gyermek-irodalomnak haladnia kell. Azóta sok versenytárs követte, mindannyi a már tört csapáson. De mindenkor rajta volt *Forgó bácsi*, hogy a „*Kis Lap*“ járjon elől. És most érkezettnek látja az időt, hogy a kiadó társaság áldozatkészségétől támogatva, ismét előbbre vigye a magyar gyermekvilág kedvenc lapját a tökéletesedés útján.

Íránya, mely ki van próbálva, nem változhatik. Közölni fog ezentul is kitünő íróktól érdekes és egyuttal tanulságos elbeszéléseket, névszerint **SZIDI, IDA** és **DORINA NÉNIK, JÓKAI MÓR, MIKSZÁTH KÁLMÁN, KOZMA ANDOR, TÓTH BÉLA, RÁKOSI VIKTOR, HERCZEG FERENCZ** stb. kedvelt magyar szerző tollából, továbbá vonzó formában ismeret-terjesztő cikkeket, ezek mellett költeményeket, mindezt művészi rajzok kíséretében, s megmaradnak mind a kisebb rovatok is. De mindez fejlesztést, kiegészítést fog nyerni, olyat, melynek a kis olvasók nagy serege, tudom, tapsolni fog. Abból, amit megállapítottam, csak egyet-mást árulok itt el.

1. Ujévtől fogva a „*Kis Lap*“ **alakja** az eddiginél **jóval nagyobb** lesz és míg ekkép tetszősebb formát nyer, tetemesen több olvasmányt is fog nyújthatni.

2. Az eddigi rajzokon kívül, mely a szöveget élénkitik, kéthetenként **színes műmelléklet** fogja a „Kis Lap“-ot diszesíteni, oly művészi kivitelben, melyhez hasonlót, mint a közel jövő tényei igazolni fogják, *magyar ifjassági lap még nem nyújtott.*

3. A kis olvasók szívesen foglalkozván elme élesztő feladványok, rejtvények megfejtésével, ilyenekkel a „Kis Lap“ jövőre is szórakoztatni fogja őket, s hogy néha sok fejtörésbe kerülő megfejtésekben annál nagyobb örömet, a fejtörésre pedig buzdítást találjanak, **minden feladvány megfejtésére jutalom lesz kitűzve**, még pedig érdekes és értékes könyv vagy disztárgy, egyszer az év folyamán pedig **nagyobb értékű tárgy**, mely a nyertesnek állandóan *kedves emlékére és mulatságára* fog szolgálni.

4. Mindezek után pedig következik a negyedik, igazi meglepetés. Mert ha jelentékeny áldozatokkal jár mindaz, amit fenn elsoroltam, voltaképp az következnek, hogy az előfizetőtől is nagyobb áldozat kívánatik. De megfordítva lesz! Forgó bácsi és a kiadó tulajdonos társaság elérkezettnek tartják az időt, hogy a „Kis Lap“-ot még szélesebb köröknek tegyék hozzá-férhetővé, azoknak is, melyek kevésbé tehetősek. Ezért épp akkor, mikor a „Kis Lap“-ot tartalmában is, alakjában is, mellékletekkel gyarapítják, **tetemes árleszállítást** is határoztak el, úgy hogy a „Kis Lap“ ezentul *egyharmadával lesz olcsóbb*, mint eddig volt s bőségét tekintve, aránylag **a legolcsóbb magyar gyermekújság** lesz.

Nincs kétségünk, hogy a rendkívüli kedvezmények, melyeket a „Kis Lap“ ekkép nyújt, még tömegesebben fogják Forgó bácsi zászlaja alá gyűjteni a magyar gyermekvilágot. S ez megint új biztos alapja lesz a „Kis Lap“ további fejlődésének.

Ebben az örvendetes reményben hívja és várja régi és új hiveit

Az Athenaeum részv.-társaság

a »Kis Lap« kiadó-tulajdonosa.

Forgó bácsi

a »Kis Lap« szerkesztője.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ előfizetőit megrendelésök mielőbbi beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap“ előfizetési ára *ezentul*:

Negyedévre	1 frt
Fél évre	2 frt
Egész évre	4 frt

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalvánnyal, a „Kis Lap“ kiadó-hivatalához, Budapest, Barátok-tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A REJTELMES SZOMSZEDOK.

— Elbeszélés több képpel. —

(Folytatás.)

DÓRA megint elsápadt és egy kicsit fel is sikoltott, úgy, hogy meglepetve néztek rá. De azt hitték, hogy talán megszurta a kezét, amint valami tüskés virágot tapogatott. Csak akkor bámultak rá, mikor zavarodottan mondá:

— Nem... köszönjük, még meggondoljuk, talán nem is köll az a virág... majd megizenjük.

— Ugyan, Dóra, már hogy ne kellene, szólt Imrike élénken.

A kertész mosolyogva szólt közbe:

— Oh, értem én azt... a kisasszony röstelli... no, ne féljenek, nem fogja tudni senki.

— Nem...nem azért... más okom van.

Bertuska hallgatott és megint úgy nézett Dórára, mint aki félig-meddig érti a dolgot, de nem egészen, Imrike azonban most is egy csöppet sem értette a dolgot és félrevonva a kertészt, oda sugott neki:

— Kérem, ne vegye rossz néven az ő kényeskedésöket... majd örülni fognak ők mégis a szép virágnak. Majd kiválasztok kettőt és kérem, hogy azokat jelölje meg. Az egyikre Dóra, a másokra Bertuska nevét köll egy kis czédulára ráírni.

A kertész helyeslőleg bólintott a fejével. Rendben volt. Ezalatt Dóra már messze elöl járt és sietett Klára nénihez, aztán nagyon sürgette, hogy menjenek innen haza. El is mentek.

Haza-menet nem voltak olyan vig kedvben, mint jövet. Imrike egy csöppet sem tudott ugyan szomorkodásra és Bertuska is mihamar elfelejtette volna, hogy valami kis kellemetlen meglepetés történt ott a virágoknál; de a máskor is eléggé komoly Dóra most szinte kiállhatatlanul mogorva lett. Vagy nem szólt sokáig semmit, vagy izgatottan, haragosan mordult a kisebbekre. Imrike sehogysem értette a dolgot. Nem is türte sokáig, hanem kereken oda szólt:

— Hallod-e, Dóra, mi a bajod? Te is olyan kellemetlen akarsz lenni, mint a jobboldali szomszédom, a Juliska? No, akkor engemet ugyan nem látsz többé a házatokban.

— Eh, ne bosszants! Mintha bizony nem te volnál az oka!

— Minek az oka? Én bizony nem tudok semmiről, amivel megbánthattalak volna.

— Nem ám! Talán nem tudtad előre, hová megyünk?

— Már azt hogy ne tudtam volna? Persze hogy tudtam. Azt is tudtam; miért megyünk oda; tudtam, hogy ott szert tehetünk olyan szép virágra, amilyet ti a mamátok számára kívántok. Hát szeretném tudni, hogy ezért haragudnod illik-e és helyes volt-e, hogy annak a nyájas kertésznek a szíves készségét olyan büszkén elutasítottad?

Dóra kissé szelídebben nézett Imrikére, de látszott rajta, hogy nagyon meg van akadva. Kis idő múlva mégis barátságosan az Imrike vállára tette a kezét és így szólt:

— Jól nem tuds...

— Ugyanom?

— Ser...

azt jó le...

kivel arr...

kem és...

szabad o...

— D...

mondta...

semmit t...

mégis sz...

— Pe...

godjál m...

Én man...

mélem,...

csak ti...

Klára a...

el senki...

Több...

rödött v...

beszédét...

hát még...

ják ezt...

lesz nek...

dezőskö...

esett ki...

mondha...

neki be...

könnyes...

kérdész...

Imrike...

asszon...

san mi...

De...

ban. M...

Dórá...

hosszu...

— Jól van no... hiszen nem tudod... nem tudsz semmit.

— Ugyan hát mit kellene még tudnom?

— Semmit. Az a legjobb. Legföljebb azt jó lesz tudnod, hogy ne beszélj senkivel arról, hol jártunk ma. Mert nekem és Bertuskának nem lett volna szabad ott járnom.

— De hát miért? Apácskám azt mondta ugyan, hogy soha se kérdezzek semmit tőletek; de már ennek az okát mégis szeretném tudni.

— Pedig nem fogod megtudni. Nyugodjál meg benne, hogy nagy hiba volt. Én mamámnál majd eligazítom... remélem, nem lesz belőle nagyobb baj... csak ti ketten ne beszéljétek róla és Klára asszonyt is megkérem, ne mondja el senkinek.

Többet aztán nem mondott és nem tördött vele, értik-e vagy sem az ő furcsa beszédét. De mert olyan nagyon kívánta, hát mégigérték neki, hogy titokban tartják ezt a kirándulást, ami végre is nem lesz nehéz, mert ugysem fog senki kérdezősködni felőle. Imrikének csak az esett kissé nehezebbé, hogy atyjának sem mondhatja el, pedig mindent el szokott neki beszélni. De most az egyszer ezen könnyen átesett, mert apja nem igen kérdezősködött; elég volt tudnia, hogy Imrike a kis szomszédokkal és Klára asszonnyal nagyot sétált, tehát bizonyosan minden rendben volt.

De nem volt rendben a szomszédokban. Mikor Imrike másnap elnézett oda, Dórát nem is láthatta, mert valami hosszú levelet irt, melyet a mama mon-

dott neki tollba. Bertuska meg szokása ellenére nagyon rossz kedvű volt.

— Oh, Dóra ugy haragszik! szolt. Még nem mondta meg a mamának, hol jártunk... azt mondja, meg kell várnia, míg egyszer a mamának nagyon jó napja lesz, hogy meg ne ártson neki, ha kellemetlen dolgot hall. De reád nem haragszik, te nem tudhattad.

— De hát mit kellett volna tudnom? Én csak annyit tudok, hogy ott szép virágok vannak és nektek éppen ez köll.

— Persze, persze! Milyen gyönyörű virágok! Milyen kár, hogy nem kaphatjuk meg! Holnap lesz a mama születése napja és semmivel sem lephetjük meg!

— Már pedig lesz mivel. Ha ti olyan nagyon büszkék vagytok, hogy nem fogadtok el semmit attól a nyájas kertésztől, hát én nem vagyok olyan büszke. Én elfogadom. Tőlem pedig ti is elfogadhatjátok.

— Persze, tőled! De ez már hiábavaló beszéd, mert az a szép virág nem a tied. Dóra nem akarja és így nem is intézkedtünk reggel, hogy megkapjuk. Most már későn is volna.

— Dehogy késő! Magam elsétálok oda és elhozom.

— Ugyan mi jut eszedbe! Az köl-lene még, hogy olyan messzire indulj egymagad.

— Miért ne? Nem vagyok én holmi félnék kisasszony, ha csufolt is Juliska, mikor beteg voltam. Lássuk csak... egy óra oda, egy óra vissza... éppen jól megjárom. Hagyjatok nekem valamit az ozsonnából, mert éhes leszek.

— De nem szabad! Tudod, Dóra . . .

— Eh, mit Dóra! Nekem nem parancsol Dóra, hogy mit tegyek.

Imrike egészen büszke volt erre a mondására. Voltakép nem volt ugyan egészen bizonyos benne, hogy helyes-é, ha a szomszédoknak olyan szivességet tesz, melyet ezek nem akarnak. Talán ha megmagyarázták volna, hajlik is az okos szóra; de így inkább azt gondolta, hogy csak szeszély az egész. S ő megmutatja, hogy igazi lovagias, gavallér kis szomszéd, teljesíti a leányok óhajtságát.

Hiába is akarta Bertuska visszatarítani. Fogta a kalapját és utnak eredt.

— Tudom, utólag majd örülnek, hogy megtettem. Nagy séta, de oda se neki! Tudom az utat . . . nem lesz semmi baj.

És tőle telhetőleg szaporán gyalogolt ki a városból, végig a mezei uton, föl a dombra, onnan egyenesen a kővári kastély felé. Talán még jobb kedvvel lépegetett, mint multkor, mert szinte büszkén gondolt rá, hogy most nagy szolgálatot tesz kis játszótársainak.

El is jutott minden baj nélkül a kastélyhoz és az udvaron találta a nyájas öreg kulcsárnót, ki ugyancsak csodálkozott, mikor így egymagát betoppani látta. De hamar megtette, mikor Imrike elmondta, hogy miért jött.

— Ah igen, tudom, szólt a kulcsárné fejbőlintva. Említette a kertész. Meg is néztem a kiválasztott két virágot. Nagyon szépek, a kertész külön meg is jegyezte.

— Valjon hol találom a kertészt?

— Bizonyosan ott lesz a melegházban, vagy közel valahol a kertben.

— Akkor hát szaladok oda, mert nagyon sietős az utam.

A nagy kertben, melyben kanyargós utak, fasorok, bokrok, ligetek, pázsitos mezők váltakoztak, nem igen tudott mindjárt tájékozódni. Csak úgy körülbelül sejtette, mely irányban köll mennie, hogy a melegházhoz jusson.

Mialatt lehetőleg gyorsan előre iparkodott, észre sem vette, hogy mások is sétáltak ott, még pedig ismerősök, ámbar nem éppen kedves ismerősök. Az egyik fasorban két öreges nő és egy fiatal leány haladtak, éppen abban az irányban, melyben Imrike a másik fasorban. S egyszerre csak fölkiáltott a leányka:

— Ni ni . . . a bizony . . . csakugyan! Nézzétek . . . mama, néni . . . amott megy Imrike egymagában!

— Ugyan mit fecsegsz, Juliska! Már hogy kerülne ide Imrike egymagában?

— Már pedig ő az! Éppen az a furcsa, hogy egyedül jár itt.

— Alkalmasint tévedtél . . . Nem látok én ott senkit.

— Már eltakarja a bokor. De én jól láttam. Mindjárt meg is győződöm róla. Ezen az uton elébe vágok.

Futva iramodott el s néhány percz multán lihegve, de győzelmes ábrázattal tért vissza.

— Mondtam ugy-e hogy ő az? Utolértem s mikor nevén szólítottam, megfordult s amint megpillantott, vörös lett, mint a pipacs. Aztán hirtelen futásnak eredt. Kiáltottam utána, hogy álljon meg, mi is itt vagyunk, együtt sétálhatunk, de úgy látszik, nincs kedvére, hogy láttam, elfutott.

A mama és a néni kárörvendő tekintettel néztek egymásra.

— Ez már csakugyan nagyon különös. Ez a fiu valami rosszban törheti a fejét, mert az bizonyos, hogy az apja nem eresztette ily messzire egymagában. Kétségkívül azoktól az idegen szomszéd gyerekektől tanul ilyen vásott csinyeket.

— Az tökéletesen úgy van, szólt a néni. Velünk azóta szóba sem áll. De nekünk kötelességünk, hogy az apját figyelmeztessük. Nem fog a ficzkónak ártani, ha egy kis büntetést kap.

— De nem tudjuk, mit akar itt. Pedig azt volna jó tudni.

Az irigy rossz szomszédok teljesen meg voltak győződve, hogy Imrike valami nagyon rosszban sántikál. Kíváncsiak is voltak rá nagyon.

Ezalatt Imrike szerencsésen oda állt a melegházhoz. A futástól, de a boszuságtól is, egészen kipirult.

— Ezek a Juliskák mindig az utamba botlanak! Hogy éppen ma kellett ide sétálniok. Csak beszélhetnék hamar a kertészszel!

De a kertész nem volt sehol sem látható. Imrike bement a melegházba. Ott sem volt senki. Szétnézett a virágok közt s csakhamar szemébe ötlött két szép nyíló virág, melyekre egy-egy kis czédula volt kötve. »Dóra«, »Bertuska« volt ráírva.

— Ezek a kiszemelt virágok. Pontosan elkészítette. De most már mit tegyek? Ki tudja, mikor kerül elő a kertész... nekem pedig haza kell igyekeznem.

Elgondolkozott egy kicsit.

— Tudom már! Nem várok, hanem elviszem ezt a két virágot. Beszölok a kulcsárnéhoz és megmutatom neki, ő úgy is tudja. Megkérem, mondja meg a kertésznek, hogy elvittem, mert nagyon sietős.

Ölre fogta a két virág-cserepet és megindult.

Éppen ekkor nyílt a hosszú folyosó-szerű melegház végén az ajtó és Imrike szinte megrémülten látta, hogy Juliska jön szembe vele. Ez már ugyancsak kellemetlen találkozás. Mennyit fog kérdezősködni, faggatózni! Pedig nem szabad megtudnia, kinek és minek ez a virág.

Eszébe jutott, hogy ő nem arról az oldalról jött be, melyen Juliska lépett be. A melegház másik végében is van ajtó és ez közelebb esik. Ezen kionszhat. Juliska talán még nem is ösmert rá, mert kissé sötét volt a melegházban. Gyors eltökéléssel futásnak indult tehát. De amint futott, hallotta, hogy szipító hangon kiált valaki:

— Tolvaj! Meg kell fogni! Tolvaj!

Imrike azt sem tudta, megijedjen-e, vagy haragudjék.

— Ejnye, ez a haszontalan, ostoba leány még bajba kever! Itt nem ismernek és hamarosan csakugyan tolvajnak néznek, ha a kertész nincs közel.

Ekkor már az ajtóban volt. Ijedtében is észre vette, hogy kívülről benne van a kulcs a zárban. Hamar ráfordította.

— Igy ni. Nem jöhet utánam. Amig vissza tér és ide kerül, én már messze leszek.

Abban jól számított, hogy Juliska utána szaladt egészen az ajtóig s ott

megakadt. De abban meg rosszul számított, hogy kezeiben a két virággal sebesen tudjon futni. Juliska egy perc

mulva már künn volt a tulsó ajtón és onnan kiáltozta:

— Tolvaj! Tolvaj! Ott szalad ni!

LEGYŐZÖTT ELLENSÉG. Az etetőhöz mentek. (Lásd a 380. lapon.)

Imrike arra törekedett, hogy mentül előbb eljusson a kulcsáréhoz. Már nem

is nézte, hogy az uton szalad-e? Keresztül vágott a pásziton, bokrok közt, csak

hogy
vége l

Vés

Az

Imrik

gott a

észre,

ásva,

Egysz

s nagy

Ké

tól ije

lefelé

ban.

amin

mind

hogy

mat

rül a

gyor

virág

össze

D

borz

szörn

nem

lelte

pedi

várj

nak

S

elho

dalc

a f

látt

de

Ki

hogy utól ne ériék. De egyszer csak vége lett a futásának.

Vége, még pedig hogy!

Az utnak egy kanyarodását akarta Imrike meggazdálkodni és keresztül vágott a pázsiton. Sebes futtában nem vette észre, hogy ott keskeny árkok vannak ásva, melyekbe valamit ültetni akarnak. Egyszerre csak elfogyott lába alól a föld s nagyot zuhanva terült el egyik árokban.

Kétségbe-esésében fölsikoltott. Nem attól ijedt meg, hogy elesik, de már mialatt lefelé bukott, az villant meg az agyában, hogy a szép virágok összetörnek, amint leesnek; és akkor kárba veszett minden fáradsága. Szinte nem is ért rá, hogy arra gondoljon, milyen éles fájdalomat érez a jobb lábában, amint eiterül a földön. Csak arra gondolt, hogy gyorsan föltápázkodjék és fölkapja a virágokat. Talán nem törtek egészen össze s még elmenekülhet.

De amint meg akart mozdulni, még borzasztóbb sajgást érzett a lábában és szörnyü rémületére azt vette észre, hogy nem tud fölkelni.

— Jaj Istenem! Mi történt velem! Mi lelte a lábamat? Nem tudok mozdulni... pedig haza köll mennem... és Bertuska várja a virágot... aztán keresni fognak... oh! Milyen sötét van...

Sötét nem volt, de az ő szemei előtt elhomályosult a világ, mert a nagy fájdalomtól, izgatottságtól egészen elkábult a feje, már-már alig tudta, hol van. Azt látta, hogy valaki közeledik s egy komoly, de barátságos arczu ur hajol le hozzá.

— No, mi a bajod? Mi történt veled? Ki vagy? kérdé.

Imrike hallotta, de felelni nem tudott. Azt is látta, hogy jönnek mások is... zavarosan látott mindenféle ismerős és ismeretlen arczokat, hallott zürzavaros beszédet, de aztán egyszerre nem tudott többé semmiről. Elájult.

Kevéssel utóbb a városka felé vezető uton hazafelé sétáltak Juliskáék. Gunyos káröröm látszott az arczukon.

— No ugy-e, mégis jól láttam, hogy ő volt? szólt Juliska. Tudtam is mindjárt, hogy valami rosszban töri a fejét.

— Rettenetes! Igazán szörnyü! szólt az anyja.

Valóban szörnyü, mondá a néni. Ilyen uri ember fia és lopásra vetemedik!

— Tudtam én, hogy rossz vége lesz annak a fiúnak. Milyen hetyke és gögös volt velünk szemben, mióta azokkal az uj szomszédokkal megbarátkozott. Mintha bizony azok valami grófok vagy bárók volnának.

— No de most csakugyan báróval gyült meg a dolga. Nem is tudtuk, hogy haza érkezett a báró ur.

— És milyen kemény ember! Milyen kereken elkergetett minket, mikor oda közeledtünk.

— Pedig nekünk köszönheti, hogy megfogták.

Éppen ekkor kocsi-robogás hallatszott a hátuk mögött. Szép uri hintó hajtott el mellettök. A kocsiban egy előkelő külsejü ur ült, mellette Imrike, a bakon pedig a kocsis mellett délczeg urasági huszár, aki két virágot tartott az ölében. A kárörvendő szomszédok nagyot bámultak.

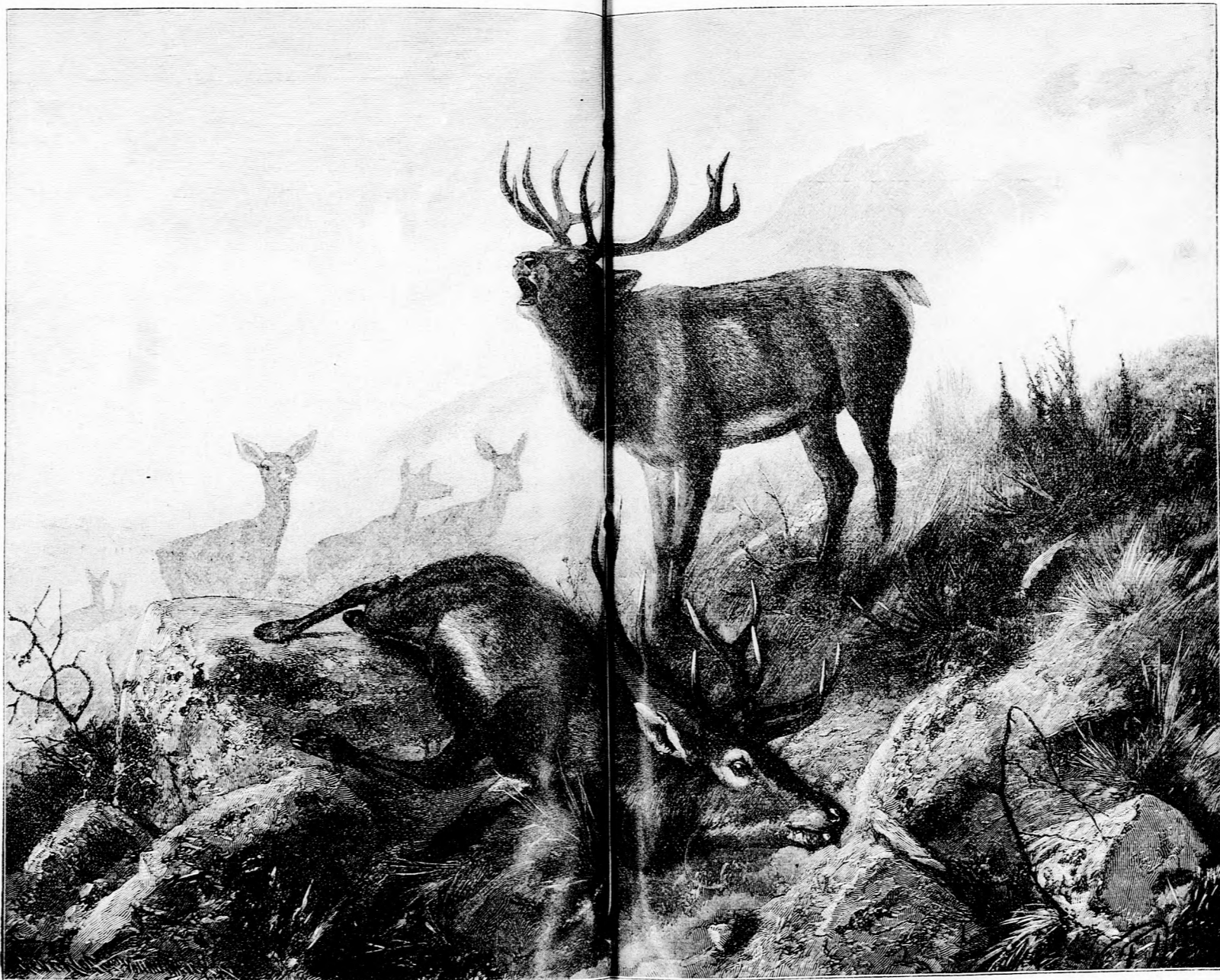
— Oh, én már tudom, mi ez, szólta a mama. A báró maga viszi be a bűnöst a szolgabíróhoz és viszik bizonyágnak a virágot is, amit lopott. No, gyönyörű meglepetése lesz az apjának!

— Ugy köll neki! Megérdemelték!

— Meg bizony! De nagyon jó volna, ha tőlünk tudná meg először. Siessünk! Mig báró Keövény a szolgabírónál elintézi a dolgot, addig mi fölkeressük Bérczy szomszédot és elmondjuk neki, mi történt. Legalább nem fogja aztán meglepni, ha börtönben látja drágalátos fiacskáját.

Siettek is, szinte bele izzadtak. Egyenesen a Bérczy orvos házába rontottak, de ott azt hallották, hogy az orvos nincs otthon. A szomszédban van.

— Hát oda megyünk. Már hiába, nagyon fontos a dolog, bemegyünk ismeretlenül is és kihi-

LEGYŐZÖTT ELLENSÉG. *Megsebesített terült el a földön.* (Lásd a 381. lapon.)

vatjuk az előszobába. Jó szomszédok nem röstellik a fáradságot, mikor nagy a baj.

A jó Klára aszszony nem értette, micsoda fontos sürgető dolguk lehet ezeknek az ő gazdájával, kivált mikor az arcukról ugyan csak leritt a gunyos káröröm. De még a szomszédban Bérczy doktor sem sejtette, mit kívánnak tőle, mikor kihivatták az előszobába. Ott aztán megtudta.

Sajátságos! A doktor még csak egy csöppet sem volt meglepve, nem is boszankodott, nem is szomorodott el, hanem inkább mosolyogva hallgatta végig a rettenetes históriát Imrike tolvaj kalandjáról. És mikor vége volt, így szólt:

— Furcsa eset, az igaz. Képzem is, hogy kedves szomszédaim csupa jó barátságból siettek hozzám a hírrel, nem pedig holmi csuf kár-

örömből, hogy gyönyörködjenek a szomorúságomon.

— Hová gondol, kedves orvos ur!

— Mondom, nem is hiszem. És mert olyan nagy a barátságuk hozzánk, sziveskedjenek besétálni ide a szobába, ott olyasmit fognak látni, ami nagy örömeikre fog szolgálni.

Bevezette őket. Amit megpillantottak: azon, ha talán nem örültek is nagyon, de annál inkább bámultak.

A szoba közepén ült Imrike, (lásd a képet a czimlapon), mezitelen lábát egy másik széken nyugtatva. Mellette gyöngéd gondoskodással foglalkozva állt az az előkelő ur, akit a kocsiban láttak és báró Keövärynek neveztek. És ott állt a két leányka, Dóra és Bertuska, mindegyik egy-egy cserép virággal a kezében.

— Ime, itt a kis tolvaj, szolt az orvos. Még nem vitték börtönbe.

(Vége következik.)

LEGYÖZÖTT ELLENSÉG.

(Képekkel a 376., 378. és 379. lapokon.)

BÜSZKÉN fölemelt fővel vezette a hatalmas agancsos szarvas a maga csordáját. Ő volt az ur és vezér, akinek engedelmeskedtek. És tapasztalt jó vezér volt, nem is lehetett rá panasz. Meg voltak vele elégedve, akik követték.

De volt a nagy erdőségben egy másik hatalmas agancsos szarvas is, ez nem volt annyira megelégedve a dologgal.

— Mert legyen ő a vezér és nem én? Vagyok olyan legény, mint ő, de még különb is. Nem tűröm, hogy ő legyen az ur ebben a szép erdőben. Én csak egymagam bolyongjak, míg ő büszkén egész falkát vezet és gunyosan néz rám! Majd cserélünk, barátocskám.

És mindenfelé nyomában járt a büszke vezér-szarvasnak, arra törekedve, hogy magához csábitsa a csordát. De a szemes vezér mihamar észre vette és résen állt.

Egy napon az etetőhöz mentek (Lásd a képet a 376. lapon) az erdő egyik csöndes zugába. A gondos vadász ott pajtát emelt s alája bőségesen rakott szarvasoknak, őzeknek való jó takarmányt. Mert a kemény téli fagyban, hóban nehéz sora van az erdő vadjának, nem talál eleséget s az okos gazda maga gondoskodik róla, hogy a hasznos vad éhen ne vesszen. Rátalálnak hamar s őz, szarvas, még a nyulacska is oda gyülekezik lakomára.

Oda vezette csordáját a szarvas-vezér is, mikor észre vette, hogy megint nyomában van irigy társa. Megállt tehát s hátra maradva, bevárta.

— Halod-e atyámfia, már nagyon sokat ólálkodol az én csapatom körül. Csak annyit mondok, hogy ha el nem kotródol és más vidéken nem keresel magadnak tanyát, meggyül velem a bajod.

— Csak ne oly hetykén, barátocskám. Én is éppen ezt akartam neked mondani. Semmi jussod hozzá, hogy te légy az ur ebben az erdőben, mikor én is itt vagyok. Már elég volt a vezérkedésedből; pusztulj innen, mert engem illet a vezérség.

— Illet, ha megbírod szerezni. Mert jószántomból nem adom.

— Csakhogy én meg nem kértem. Ha nem pusztulsz, majd elpusztítlak én.

— Az ám, ha megijednék. Látom, párbajt akarsz. No jól van, hát állj ki! Meglássuk, ki a különb vitéz.

— Rajta! Éppen ezt akartam. Amott van egy szép tisztás, ott elvárlak, ha van bátorságod.

A büszke vezér nem tűrte a sértést, maga vágatott elsőnek oda a hacztérre s haragosan bődülve kiáltá:

méltó
neked
venke

Elő
natig
egym
czot
össze
tek s
a töb
nézzé
a ket
egyik
sértet
nyárs
megs
a kép
pedig

—
ugy-e
jogom
még
vezér
denki

De
büszk
ben v

az h
nagy
mert
neve
öreg
ves
nek
szere

— Állj ki hát, vakmerő, hadd lássuk, méltóbb vagy-e a vezérségre? De jaj neked, ha erődnél nagyobb volt a hetvenkedésed.

Elő is állt az irigy szarvas. Egy pillanatig dühösen néztek farkas-szemet, aztán egymásnak rontottak. Rettenetes harczot vívtak. Agancsaik csattogva ütődtek össze, harczi dühökben nagyokat bődültek s csakhamar mindenfelől oda gyűltek a többi szarvasok, hogy a nagy viadalt nézzék. Sokáig tartott a tusa, már mind a ketten sok sebből véreztek, de azért egyik sem tágitott. Végre a jogaiban sértett vezér egy hatalmas ökleléssel felnyársalta irigy ellenfelét s ez halálosan megsebesülve terült el a földön. (Lásd a képet a 378—379. lapokon.) A győztes pedig hangos diadalmi bögésbe tört ki.

— Ime, gonosz irigy, elért a sorsod, ugye! Tőlem békében élhetsz vala, de jogomat megvédem mindhalálig. S aki még nem hiszi, hogy jogosan viselem a vezérséget, álljon ki, szembe szállok mindenkivel!

De már ezután nem állt ki senki. S a büszke szarvas-vezér azóta még büszkébben vezeti a csordáját.

JÉG ÉS TŰZ.

— Beszélyke. —

SÖNDES, félreeső helyen, még a falu legszélső házától is jó hajtásnyira feküdt az Erzsók néne házikója. Csősz-lak volt az hajdanában, és az igazat megvallva, nagyon megtisztelte, aki háznak nevezte, mert biz' arra jobban illett a kunyhó neve. De annak, aki benne lakott, az öreg Erzsók néninek, éppen olyan kedves és drága volt az, mint a herczegnek az ő fényes kastélya. Mert ez a szerény házikó és ami kevés holmi benne

volt, az az övé volt. Egyebe aztán semmi az ég alatt.

Nyáron nem is volt az a házikó kellemetlen hely. Ott folyt mellette a nagy folyó, mögötte meg az árnyas erdő állt, honnan víg madárdal csattogott, a ház előtt pedig virágos mező terült el. Hanem télen, no akkor annál kietlenebb volt itt az elhagyott magányos lak. Nem is sokan vágyódtak volna ilyenkor Erzsók néne helyére, kivált mikor jó fél óra telt bele, amig onnan a faluba ért az ember.

A szegény öreg Erzsók néne azonban minden panasz és elégedetlenség nélkül éledegelt ott, ki tudja már mióta! Már csak öreg emberek emlékeztek arra, mikor még az Erzsók asszony férje is ott élt, az uraság hű cselédje; mikor ez meghalt, a szegény asszony ajándékba kapta a házikót, hogy ott csöndességben és békességben töltsse hátra levő napjait.

A csöndesség, békesség megvolt, de abból magából bajos megélni, s a szegény özvegy asszony szorgalmasan eljárt dolgoztatni, míg nagyon el nem öregeedett és nagy baj nem érte. Egy téli napon megcsuszott a sikos havon, elesett és eltörte a lábát. Jó emberek segítettek rajta, meg is gyógyult annyira, a menyire; de már azután csak mankón tudott járni, nem mehetett dologra és mikor a fagyos, havas tél beköszönt, alig léphetett ki a házból. A faluból egy-egy jó gyerek hozott neki kenyeret és egyebet, amire szüksége volt, mert jó emberei nem feledkeztek meg róla. De biz' az is megesett, hogy néha, nagyon zimankós, hóförgeteges napon, senki

sem vállalkozott a kellemetlen sétára. Ilyenkor bőjt volt a csöndes házikóban.

De ez szerencsére ritkán esett meg. A kik nyáron vig jókedvvel sokszor bértértek Erzsók asszonyhoz pihenni, azok télen sem feledkeztek meg róla. Ezek pedig a földesur gyermekei voltak, a kiket atyjok is intett, hogy jószíviük legyenek a szegény asszonyhoz, mert ez hajdan sok jó szolgálatot tett a családjoknak. A mama sem feledkezett meg róla s minduntalan tele rakott egy-egy kosárkát, mellyel a gyermekek közül egyik vagy másik elsétált a csöndes házikóba. Voltak elegen, hogy megtehessék, négy fiu s két leány. Meg is tették szívesen, már azért is, mert tudták, hogy Erzsók néne, hajdanában az ő atyjok mellett dadáskodott. De meg jószíviü gyerekek is voltak ők, csak éppen hogy a fiuk kissé makacsak, önféjük voltak, akikkel nem egykönnyen lehetett boldogulni, ha egyszer valamibe bele fogtak. Az öreg Erzsók asszony még ezt is szeretete bennök.

— Szakasztott az apjok! Az is ilyen volt kis fiu korában.

A kastély és az ócska csőszház közt tehát nagy volt a barátság s ezt még a téli hideg sem hütötte le, ha megnehezítette is egy kicsit.

Egy kemény deczemberi napon a mama ismét tele rakta a kosarat minden féle jó elemózsiával és kérdezte, ki viszi el?

— Ma hadd menjenek a lányok, szólt Bert. Mi hó-embert építünk, mert éppen jó fagyos az idő.

— De ma kissé nehezebb a kosár.

— Bizd csak reánk, kedves mama,

szólt Nettike. Én meg Aranka együtt jól elbirjuk, jutott valami eszembe, hogy hamar és könnyen elvihetjük.

A fiuk nem voltak rá kíváncsiak, hogy mi jutott eszébe. De ugyancsak bánták később, mikor a két leány kipirult arcczal, vidáman haza érve, elmondta. Még röstelték is, hogy a lányoknak jutott eszökbe ez a pompás multság.

Ez pedig abból állt, hogy alig száz lépésnyire a házuktól folyt éppen az a folyó, mely az öreg Erzsók asszony házikója mellett is egészen közel folyt. Mostanában pedig a folyó egész hosszában be volt fagyva, pompásan végig lehetett rajta korcsolyázni. A két leányka tehát, egyik a jobb kezével, másik a bal kezével a kosarat közbül fogva, alig pár percz alatt végig siklott vele a befagyott vizen. Nem kellett fagyos göröngyön botorkálniok.

— No, most az egyszer igazatok van, ti gondoltatok ki okosat, szólt Andor nagyon kegyesen. Vak tyuk is talál néha buzaszemet. De majd holnap én meg Pali visszük ugy a kosarat.

— Holnap bajosan. Annyit vittünk ma az öregnek, hogy elég neki egy hétre is. Mondta mamácska, hogy előre akar gondoskodni, mert rossz idő jöhet, mikor már oly sokáig tartott ez a kemény, száraz fagy.

— Oh, eltart az egy hónapig is!

— Nem tudhatjuk. Apa is azt olvasta le a barometrumról, hogy talán megváltozik az idő.

— Ugyan ne fecsegj! Most már persze minden áron azt akarnátok, hogy csak a magatoké legyen a dicsőség, hogy

ilyen kellemes utat találtatok. No hát csak azért is megteszszük mi is, ugy-e Pali?

— Nagyon természetes. Az kellene még csak, hogy meg ne tennénk valamit, amit ezek a kisasszonyok megtettek.

Ezt tehát elhatározták a fiuk és ha már egyszer elhatározták, annak természetesén okvetlenül meg kellett történnie.

— Ma már nem lehet; de holnap minden esetre megyünk, szólta Andor. Ha a mama nem küld semmit szegény Erzsók néninek, majd a magunkéból viszünk neki valami csemegét.

— És ha semmit sem vihetünk, akkor is megyünk, szólta Pali. És még tovább is korcsolyázunk a házikónál, egészen a nagy vízfogó gátig.

— Ugy van. Nagyon jó, hogy már előre megvan holnapra a multságunk.

Ez csakugyan nagyon kellemes kilátás lehetett, ámbár az apa szobájában a barometrum este még inkább azt jósolta, hogy idő-változás lesz. És mikor másnap fölkeltek, borus, homályos időre ébredtek.

— Ime, csakugyan meglágyult az idő, mondá Nettike. Most már nem tanácsos a jégre menni. Mamácska meg sem engedné.

De a fiuk nevetéssel feleltek rá.

— Ilyenek a vitéz leányok. Már is szepegnek. Az a jég nem olvad ám el rögtön. Elhatároztuk, hogy megyünk. Tehát megyünk.

És mentek. Aranka és Nettike jól tudták, hogy hiábavaló minden lebeszélés. A mamának meg rösteltek szólni; még azt mondanák azok a daczos fiuk, hogy árulkodnak.

— Jól van, hát menjünk;

És ebéd után mindannyian előszedték a korcsolyáikat s kimentek a folyóhoz. Ott aztán látták, hogy nincs egészen igaza egyiköknek sem. A jég ott volt még, eléggé erősnek is látszott. De már nem volt kemény, a korcsolya úgy sistergett benne, mintha kásában iringálnának.

Eljutottak azonban minden baj nélkül az Erzsók asszony házához. Itt kitértek a partra, ellátogattak az öreg asszonyhoz és kirakták zsebeikből a csemegét, amit neki hoztak. De aztán mindjárt készülődtek, hogy odább mennek.

— Még messze van a vízfogóig, pedig azt akarjuk megjárni.

— Az Istenért, hová gondolnak! szólta Erzsók asszony rémulten. Oda most már nem mehetnek. Ott még kemény fagy idején is alig van jég! Ismerem jól azt a helyet, hajdan ott sokat halászott az uram. Alig fagy be ott a víz. Most ha van is egy kis jég, olyan gyöngé, hogy beszakadna és oda vesznének.

A fiuk nagyot nevettek.

— Jaj, ez az ijedős Erzsók néni! Csak-hogy mi nem ijedünk ám meg.

Az öreg asszony komoly intéssel próbálta őket vissza tartani, aztán könnyörgésre fogta a dolgot.

— Jól van, hát ne higyétek, hogy ugy van, de tegyétek meg az egyszer az én kedvemért.

Ekkor azonban a daczosság kemény szót sugott a fiuknak.

— No persze! Már ilyet ugyan ne beszéljen. Azt kívánhatja, hogy hozzunk magának eleséget, de már azt bizony

(Folytatása a 385. lapon.)

HAZAFELÉ.

Foszott ágak között kél
 Utjára a téli szél.
 Mérges sikongással nyargal
 Versenyt az ehes varjakkal.
 Szél szárnyán az idő fordul —
 Még egy nagyot üvölt zordul.
 Aztán valahol elül —
 A levegő csendesül,
 S im feltartóztathatlanul
 Szürke felhő feljebb vonul;
 Felszván a völgyek ködöt,
 Gubanczodik, tömörödik.

Mint sötét borulat végre
 Reá fekszik a vidékre.
 Egyszerre csak nini... mi ez?
 A felhőbül mi lengedez?
 S máris vastagon omolva,
 Mintha lékelt párna volna:
 Milljó fehér puha pihe
 Sűrűn tolul ki belüle.
 Jó Birikém, csepp Arankám,
 Ó, hazáig messze van ám!
 De ti vitéz lánykák vagytok,
 Jól szaladtok, meg nem fagytok.

nem, ho-
 zuk a m

Nem i-
 voztak, o-
 vissza na-
 szavain.
 kiáltozot

— Jő-
 tőkbe ro-
 nek!

De az

— K-
 sák viss

— E-
 nak rán-
 ók fölt-
 kell tör-

— I-
 ténni!

— O-
 Mi ner-
 haza é-
 abba n-

— J-
 kiáltsál

— O-
 hiszik

—
 Vissza
 fogja ó

A K-
 dologr-
 szony-
 szegén-
 szalma-
 tüzhely-
 ház el

(Folytatás a 383. laphoz.)

nem, hogy a maga kedvéért fölládozzuk a mulatságunkat.

Nem is alkudoztak tovább, hanem távoztak, csak Nettike és Aranka maradt vissza nagyon megijedve az öreg asszony szavain. Mert még az ajtóbul is utánok kiáltozott:

— Jőjjenek vissza! Az Istenért, vesztökbe rohannak! Biztos halálukba mennek!

De azok rá sem hederítettek.

— Kisasszonykáim, fogják meg, tartásák vissza! szólott az öreg asszony.

— Hiába való volna. Nem hallgatnak ránk... nem birunk velök. Amit ők föltesznek magukban, annak meg kell történni.

— De ennek nem szabad megtörténni!

— Oh Istenem, de hát mit tegyünk! Mi nem birunk velök és mire innen haza érünk, segítségül hívunk valakit, abba nagy idő telik. Nincs menekülés!

— Kell lenni! Szaladjanak utánok, kiáltsák, hogy »tűz van!«

— Oh, csak nevetnének rajtunk. Nem hiszik el.

— Elhiszik és nem fognak nevetni. Vissza fognak térni, mert ez jobban fogja őket érdekelni.

A két leány semmit sem tudott a dolgról, de megtette, amit az öreg asszony kívánt. Azt sem látták, mikor a szegény öreg asszony nagyot sóhajtvá, szalma-csóvát vett elő, botra kötötte, a tüzhelynél meggyújtotta és kibiczegve a ház elé, a zsupfödél alá tartotta.

Egy pillanat alatt végig csapott a láng a száraz zsupfödelen. Mikor a két leány a folyó partjáról torka-szakadtából kiáltotta a fiuk után, hogy »tűz van!« — már akkor magasra föllobogtak a lángok.

A fiuk megfordultak és nevetni akartak a leányok furfangján; de a nevetés megakadt a torkukon.

— Ni, csakugyan! szólott Berti. Mekkora láng csapott fel.

— Az ám! Csak az Erzsók asszony háza lehet.

— Hamar, siessünk oda! Hátha segíthetünk valamiben!

Megfordultak és egy-két perc múlva már ott voltak az Erzsók asszony égő házikója előtt.

Ott volt már a két leány is és rémülten nézte a pusztító tüzet. Közben zokogva kiáltozták:

— Vége! Oda van! Szegény Erzsók néni! Oda a házaeskája!

Az öreg asszony épp ekkor lépett ki az égő házból, kihozva, ami kevés értékű holmija volt. A fiuk ezt látva, szintén be akartak rohanni.

— Lesz ott még megmenteni való. Gyorsan, hozzuk ki.

De az öreg asszony utjokat állta.

— Már nem lehet. Mindjárt beég a szobába, leszakad a tető, nem szabad többé bemenni. Ami bent van, az már veszve van.

Reszketett a hangja és könnyesepp is fakadt a szemében, de azért csöndesen nézte, miként pusztul el a házikója.

A nagy lángot meglátták a faluban is és sokan siettek segítségre, de már későn érkeztek. Csak tanakodni kezd-

HAZAFELÉ.

Foszott ágak között kél
 Utjára a téli szél.
 Mérges sikongással nyargal
 Versenyt az ehes varjakkal.
 Szél szárnyán az idő fordul —
 Még egy nagyot üvölt zordul.
 Aztán valahol elül —
 A levegő csendesül,
 S im feltartóztathatlanul
 Szürke felhő feljebb vonul;
 Felszíván a völgyek ködöt,
 Gubanczodik, tömörödik.

Mint sötét borulat végre
 Reá fekszik a vidékre.
 Egyszerre csak nini... mi ez?
 A felhőbül mi lengedez?
 S máris vastagon omolva,
 Mintha lékelt párna volna:
 Milljó fehér puha pihe
 Sűrűn tolul ki belüle.
 Jó Birikém, csepp Arankám,
 Ó, hazáig messze van ám!
 De ti vitéz lányok vagytok,
 Jól szaladtok, meg nem fagytok.

nem, ho-
 zuk a m

Nem i-
 voztak, o-
 vissza na-
 szavain.
 kiáltozot

— Jő-
 tőkbe ro-
 nek!

De az

— K-
 sák viss

— E-
 nak rán-
 ók fölt-
 kell tör-

— I-
 ténni!

— O-
 Mi ner-
 haza é-
 abba n-

— J-
 kiáltsál

— O-
 hiszik

—
 Vissza
 fogja ó

A K-
 dologro-
 szony-
 szegén-
 szalma-
 tüzhely-
 ház el

(Folytatás a 383. laphoz.)

nem, hogy a maga kedvéért fölládozzuk a mulatságunkat.

Nem is alkudoztak tovább, hanem távoztak, csak Nettike és Aranka maradt vissza nagyon megijedve az öreg asszony szavain. Mert még az ajtóbul is utánok kiáltozott:

— Jőjjenek vissza! Az Istenért, vesztökbe rohannak! Biztos halálukba mennek!

De azok rá sem hederítettek.

— Kisasszonykáim, fogják meg, tartásák vissza! szólt az öreg asszony.

— Hiába való volna. Nem hallgatnak ránk... nem birunk velök. Amit ők föltesznek magukban, annak meg kell történni.

— De ennek nem szabad megtörténni!

— Oh Istenem, de hát mit tegyünk! Mi nem birunk velök és mire innen haza érünk, segítségül hívunk valakit, abba nagy idő telik. Nincs menekülés!

— Kell lenni! Szaladjanak utánok, kiáltsák, hogy »tűz van!«

— Oh, csak nevetnének rajtunk. Nem hiszik el.

— Elhiszik és nem fognak nevetni. Vissza fognak térni, mert ez jobban fogja őket érdekeln.

A két leány semmit sem tudott a dolgról, de megtette, amit az öreg asszony kívánt. Azt sem látták, mikor a szegény öreg asszony nagyot sóhajtvá, szalma-csóvát vett elő, botra kötötte, a tüzhelynél meggyújtotta és kibiczegve a ház elé, a zsupfödél alá tartotta.

Egy pillanat alatt végig csapott a láng a száraz zsupfödelen. Mikor a két leány a folyó partjáról torka-szakadtából kiáltotta a fiuk után, hogy »tűz van!« — már akkor magasra föllobogtak a lángok.

A fiuk megfordultak és nevetni akartak a leányok furfangján; de a nevetés megakadt a torkukon.

— Ni, csakugyan! szólt Berti. Mekkora láng csapott fel.

— Az ám! Csak az Erzsók asszony háza lehet.

— Hamar, siessünk oda! Hátha segíthetünk valamiben!

Megfordultak és egy-két perc múlva már ott voltak az Erzsók asszony égő házikója előtt.

Ott volt már a két leány is és rémülten nézte a pusztító tüzet. Közben zokogva kiáltozták:

— Vége! Oda van! Szegény Erzsók néni! Oda a házaeskája!

Az öreg asszony épp ekkor lépett ki az égő házból, kihozva, ami kevés értékű holmija volt. A fiuk ezt látva, szintén be akartak rohanni.

— Lesz ott még megmenteni való. Gyorsan, hozzuk ki.

De az öreg asszony utjokat állta.

— Már nem lehet. Mindjárt beég a szobába, leszakad a tető, nem szabad többé bemenni. Ami bent van, az már veszve van.

Reszketett a hangja és könnyesepp is fakadt a szemében, de azért csöndesen nézte, miként pusztul el a házikója.

A nagy lángot meglátták a faluban is és sokan siettek segítségre, de már későn érkeztek. Csak tanakodni kezd-

tek. hogy hát miképen támadhatott a tűz? Talán bizony valami gonosztevő gyujtotta fel.

— Nem! Senkinek sincs büne benne, szólt Erzsók néni.

— De igen is van, pattant ki Aranka. Ti vagytok az okai, Berti, Andor, Pali.

— Mi? Hiszen közel sem voltunk! Épp akkor mentünk odább.

— Ugy ám. És rohantatok a veszedelemben, nem akartatok hallgatni a jó tanácsra. Ez a szegény jó asszony pedig nem bírta elviselni, és módját kereste, hogy vissza térítsen. Ti az ő kedvéért nem akartátok feláldozni a mulatságokat, ő a ti kedvetekért feláldozta házacskáját, maga gyujtotta fel, mert tudta, hogy ekkor vissza tértek és nem kerültek veszedelemben.

A fiuk elképedve bámultak egymásra, az öreg asszonyra, a lányokra s lassan-lassan megértették a dolgot.

— Miattunk történt! Oh, hisz ez rettenetes! Jó Erzsók néni, tönkre tette magát miattunk!

— Nem tehettem egyebet. Még szörnyűbb lett volna, ha oda vesznek a jég alá. Most már egészen koldus vagyok, de nem sajnálom, mert jótévedőim gyermekeit mentettem meg. Majd csak segítenek rajtam a jó emberek.

Segítettek is, még pedig Bertiék szülei, kik természetesen mindent megtudtak és házukhoz fogadták a hajléktalanná lett jó öreget. S a fiuk ettől fogva nagyon alább hagytak a kemény makacssággal. Ha valamibe bele fogtak és komoly intést kaptak, meggondolták a dolgot és nem indultak a maguk feje után.

— Mert nem mindig akad, úgy mondák, aki feláldozza mindenét, csak hogy minket megmentsen.

ZONGORA ELŐTT.

ZONGORA zongora,
Jól meg van hangolva.
Fel-alá fut rajta
A kezem tiz ujja.
Elöttem a kóta,
Zengjen hát a nóta!
Lassu az eleje,
Lendül a közepe,
Perdül a vége —
Tánczra Irénke!

KÉPREJTVÉNY.

Ezeke
az 1-ső
hires m
régit ig
test egy
5-ik sor

MEGR

A »L
mában

Hel
testvére
Nyáry
Bródy A
Tolnai
Mattyas
Marscha
(a papir
nagyon
Elemér,
Horváth
Lehel,
Aurél,
testvére
Ignác
Mariska
gf. Mat
Dousa

F

Zip
egy ke
biztad

REJTETT NÉV.

Ó	K	O	N	Z
A	J	É	D	
I	K	Ó		
I	Z			
A				

Ezeket a betűket úgy helyezték el, hogy az 1-ső sor balról jobbra és feülről lefelé, egy híres magyar író nevét adja. — 2-ik sor: a régít így is nevezik. — 3-ik sor: az emberi test egy része. — 4-ik sor: mutató névmás. — 5-ik sor: egy betű.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 23-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Sikság.

Helyesen fejtették meg: Kemény testvérek, Szenes Mariska, legifj. Szenes Ede, Nyáry Miklós, Szathmáry Emma és Vilma, Bródy Armand, Patterson Margit és Orsolya, Tolnai Flora, Waigandt Anna, ifj. Isaák Gyula, Mattyasovszky Zoltán, Kasper Sarolta és Béla, Marschall Ernő, Fluss Olga, Fluss György, (a papirost körül nyírni nem lett volna valami nagyon fáradságos. F. b.) Weissenstein Ali és Elemér, Lánčzy Edith és Maris, Vecsey Jánoska, Horváth Lili, Zipernovszky Ilonka, Kiszely Lehel, Roheim Ilona, Polgár Bella, Szöllősy Aurél, Rosenthal Ella, Bárkányi Ödön, Mäder testvérek, Gállik testvérek, Haidt Margit, Klein Ignác és Árpád, Scheuer Róbert, Gervay Mariska, Détsy Mariska, Kármán Miklós, gf. Matuschka Alfréd és László, Sohár Andor, Dousa József, Koreek Iván, Adriányi Eszti.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Zipenowsky Ilonka. A kedves levelkédén egy kedves kis kinézer-lányka van, akire rábízta a nevedet. Hát látom, hogy az a kis

kinézer lányka, nyilván játékközben, kihullajtotta nevedből az *r* bötüt. Mert ha jól tudom: *Zipernowsky Ilonka* vagy te. Ugy-e bár? — *Lánčzy Edith és Margit*. Jól megszerkesztették. De hasonló már megjelent s így nagyon megkönnyítenék olvasó társaitok dolgát. Próbálkozzatok egyébbel. — *Teleki Sándor gf.* Hiszen a »*Kintornás urfi*« cz. elbeszélésnek a vége már három hete mult, hogy megjelent. Ilkét, aki szintén nagyon szereti a »*Kis Lap*«-ot, ölelem. Hét éves kis legénytől nem sok ilyen ügyes levelet kaptam még, mint a tied. — *Schulz Pali és Irénke*. Ha nincs benne a nevetek, ez azt jelenti, hogy a levél nem jutott el hozzám. Az is megesik néha, hogy bérmentesítettlen, azaz levéljeggyel el nem látott küldemények érkeznek. Ezeket a kiadó-hivatal rendre vissza utasítja. — *Hankó Judit*. A »*Forgó bácsi könyvtára*« és a »*Forgó bácsi színháza*« (a két gyűjtemény együtt immár 10 kötetre megy) oly bőséget foglalja magában a sok szép elbeszélésnek és szindarabnak, hogy mert ezt ismerem legjobban, ezt is ajánlhatom a legjobb lélekkel. Bármely könyvkereskedőnél megrendelhető. Minden kötet egyenként is kapható. — *Werner Béla*. Az előző neked is szól. — *Ványi Danika*. No most! Itt a pompás szánut. Lám, milyen hamar teljesedett a kívánságod. Szerencsés felfordulást!... mert nem is szánkázás az, amikor az ember föl nem fordul. Épp ez okból kívánom, hogy szerencsés legyen a felfordulás. Rudi bátyád megemlékezése jól esett. Jól sejtettem tehát, hogy derék huszártiszt lesz belőle. Hát az özikéből mi lett? Pecsénye? — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

B. I. és S. gondatlanul irt levele nem részesülhet figyelemben.

„Gyermekek öröme.“

Ilyen című füzetke van mellékelve lapunk mai számához. Ez nem csak mutatót közöl a *Lampel R.* udv. könyvkereskedése kiadásában megjelent kitiűő ifjusági iratok egy-némelyikéből, de teljes foglatatát nyújtja annak a számos, szebbnél szebb, kedvesebbnél kedvesebb ifjusági könyveknek is, melyek összesen és egyenkint teljesen megérdemlik azt a címet, mely a füzet élén olvasható:

„Gyermekek öröme!“

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességű ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálója.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté: Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetű képpel ... 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, színmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte: Füssy Tamás. Színes táblába kötve ... 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból: Pulszky Ágost. Egy könyvomatú czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, arany szegéllyel ... 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyvomatú képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve ... 1 frt 80 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy kórajzzal ... 1 frt 70 kr.

A „KIS LAP” némely évfolyamainak számos szép képpel diszesített kötetű csinos kemény kötésben egyenkint ... 3 frt.

A legutóbb megjelent 40-ik 41-ik és 42-ik kötet díszes vászonkötésben ... à 3 frt.

Schmid Kristóf általánosan elterjedt ifjusági iratai:

A pirostojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsató.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl melletti kápolna.
Tannenburgi Róza.	Jozafát királyfi.
Eustachius.	A piros és fehér rózsák.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A vadon virágai. — Lajos.
A jó Örzse.	Schmid Kristóf életrajza. — Színjátékok.
A báránka.	
Paulina.	

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Schmid K., Tannenburgi Róza. Elbeszélés a lovagkorból. Átdolgozta Donászy Ferencz. Öt színes képpel és színes borítókkal, diszkötésben ... 1 frt 20 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta: dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve ... 2 frt 50 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá: dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve ... 2 frt.

Marryatt kapitány. Derék Ferkó története. Az ifjuság számára átdolgozta Donászy Ferencz. Öt színyvomatú képpel és színes borítókkal. Diszkötésben ... 1 frt 20 kr.

Robinson Crusoe története és kalandjai. Átdolgozta Donászy Ferencz. Öt színrajzzal, színes czimképpel és számos szövegképpel. Diszkötésben ... 1 frt 20 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte: Füssy Tamás. Színes táblába kötve ... 1 frt.